

РОЛЬ ІНДОНЕЗІЇ В РЕГІОНАЛЬНІЙ ІНТЕГРАЦІЇ АТР

Стаття присвячена дослідженню ролі Республіки Індонезія в міжнародних організаціях Азійсько-Тихоокеанського регіону. Проаналізована нормативно-правова база зовнішньополітичної стратегії держави щодо участі в інтеграційних процесах, особлива увага приділена цілям, завданням та принципам співробітництва Індонезії з регіональними організаціями. Надана характеристика діяльності Республіки Індонезія у межах таких регіональних форумів, як Азійсько-Тихоокеанське економічне співробітництво (АТЕС), Азіатський діалог співробітництва (АДС), Організація ісламського співробітництва (ОІС), План Коломбо. Основними ініціативами Індонезії у межах співробітництва з цими організаціями є налагодження повномасштабного співробітництва по лінії Північ-Південь та удосконалення системи безпеки в регіоні. Автор також визначив особливе місце Руху неприєднання у зовнішній політиці держави.

Ключові слова: Республіка Індонезія; АТЕС; АДС; ОІС; План Коломбо; Рух неприєднання; регіональна інтеграція.

В умовах жорсткої кризи системи регіональної безпеки Україна потребує нових надійних політичних та економічних партнерів. У цьому контексті важливим для України є приклад Індонезії, порівняно молодій державі, яка, будучи неформальним лідером АСЕАН, приділяє серйозну увагу розвитку тісного співробітництва в рамках інших міжнародних форумів та інтеграційних об'єднань, вдало захищає свої національні інтереси в політичній, військовій, торговельній, інвестиційній сферах.

Аналіз публікацій. Незважаючи на актуальність теми дослідження, у вітчизняній літературі немає жодної праці, що була б присвячена виключно зовнішній політиці Індонезії або місцю Індонезії у системі міжнародних відносин АТР та світу. Вітчизняні дослідники приділяють даній проблематиці недостатньо уваги, розглядаючи в основному зовнішню політику Індонезії лише у контексті співробітництва держави із АСЕАН. Прикладом таких досліджень є публікації Я. Б. Турчин [6] та Є. І. Барщевського [1]. Роль Індонезії в АТР в основному розглядається вітчизняними науковцями лише ретроспективно з акцентом на історію формування її зовнішньополітичної стратегії у статтях С. В. Жеребчука [4] та І. Є. Підберезних [5].

Російські науковці приділяють значно більше уваги проблемам зовнішньої політики Індонезії. Можна виділити праці Л. М. Єфімової [2, 3] та Н. І. Хохлової [7, 8], які у своїх дослідженнях роблять акцент на сучасній зовнішній політиці Республіки Індонезія, її нормативно-правовій базі та відносинах із Російською Федерацією та іншими провідними державами світу.

Серед англійських досліджень особливої уваги заслуговують публікації індонезійських авторів. Публікації в індонезійських періодичних виданнях, особливо в електронному журналі «Джакарта Пост» дозволяють розглянути роль Індонезії в АТР з іншого боку [17, 21]. У центрі уваги західних дослідників в основному знаходяться питання ролі Індонезії в процесі створення системи безпеки та налагодження

співробітництва у межах АСЕАН [9, 19]. Окремо слід виділити публікації, розміщені на офіційному сайті Міністерства закордонних справ Індонезії. Ці матеріали дозволили сформулювати об'єктивне уявлення про зовнішньополітичну стратегію Індонезії та склали основу даного дослідження [10–16, 18].

Метою даного дослідження є формування цілісної картини зовнішньополітичної стратегії Індонезії щодо міжнародних організацій. Не можна не погодитися, що в основному в центрі уваги науковців знаходиться саме діяльність Індонезії у межах Асоціації держав Південно-Східної Азії, а майже не досліджувані залишається співробітництво держави з іншими регіональними організаціями. Тому предметом дослідження є участь держави в інтеграційних процесах АТР (на прикладі АТЕС, АДС, ОІС, Плану Коломбо).

Загальна політика уряду Індонезії щодо міжнародних організацій заснована на Указі Президента № 7 від 2005 року Про середньостроковий план розвитку (ССПР): глава 8 про консолідацію зовнішньої політики і зміцнення міжнародного співробітництва. Через ССПР, уряд намагається підвищити роль Індонезії в міжнародних відносинах і в установленні миру, а також заохотити міжнародне і регіональне економічне співробітництво з метою підтримки національного розвитку [13].

Указом президента № 64 від 1999 року передбачено, що мета членства Індонезії в будь-якій міжнародній організації є досягнення максимальної вигоди заради національних інтересів з дотриманням переважачих законів і постанов та ефективного розподілу державного бюджету і фінансових можливостей. Можна виділити основні цілі членства Республіки у міжнародних організаціях:

- політичний аспект: демократизації, сприяння єдності та соціальній згуртованості, зміцнення взаєморозуміння і терпимості, сприяння захисту прав людини в Індонезії;
- економічний і фінансовий аспект: забезпечення сталого економічного зростання та стабільності, під-

вищення конкурентоспроможності, підвищення науково-технологічного потенціалу, нарощування економічного потенціалу, забезпечення національного розвитку, надання та отримання технічної допомоги;

- соціально-культурний аспект: взаєморозуміння між народами, удосконалення систем здоров'я і освіти, збереження місцевих і національних культур, захист прав мігрантів, а також забезпечення національної, регіональної та міжнародної стабільності;

- гуманітарний аспект: створення системи раннього попередження в разі стихійних лих у потенційно небезпечних районах, підвищення мобільності під час ліквідації наслідків стихійних лих, збільшення ефективності процесу реконструкції та реабілітації в районах стихійних лих, проектування позитивного іміджу Індонезії перед міжнародним співтовариством, збереження навколишнього середовища [15].

Процес прийняття рішення щодо членства Індонезії в будь-якій міжнародній організації регулюється постановою Міністра закордонних справ Республіки Індонезії № 1042 від 1999 року. Постанова передбачає, що в разі, якщо політична установа має намір висунути Індонезію на набуття членства в певній міжнародній організації, зазначене відомство подає письмову пропозицію Міністру закордонних справ, пояснюючи основи для відповідного рішення та обов'язки, що виникнуть із зазначеного членства. Питання потім обговорюється Робочою групою рецензентів, що аналізують наступні аспекти:

- переваги, що досягаються від членства у відповідній міжнародній організації;

- сума внеску, який повинен бути виплачений на підставі взаємно узгоджених умов і формули розрахунку відповідної організації;

- потенційний масштаб і вид діяльності Індонезії в цій міжнародній організації [13].

Відповідно до постанови Генерального директора з питань багатосторонніх відносин Міністерства закордонних справ № 00148 від 2010 року Про заснування Управління з питань багатосторонньої дипломатії, засобом досягнення стабілізації зовнішньої політики і зміцнення міжнародного співробітництва є підвищення ролі Індонезії в підтриманні міжнародного миру і безпеки, розвитку і захисту основних прав людини і гуманітарного співробітництва, а також у розширенні співпраці в області економіки, соціальної та культурної діяльності, фінансів, охорони навколишнього середовища, торгівлі, промисловості, інвестицій, сировинних товарів і захисті інтелектуальної власності шляхом зміцнення багатосторонньої співпраці. Тому Управління з питань багатосторонньої дипломатії у 2010 році розробило програму, що містить наступні завдання:

1. Підвищити рівень участі та ініціатив Індонезії в рамках багатосторонніх форумів та конференцій.

2. Проводити критичний аналіз ефективності участі Індонезії в організаціях та рівня відповідності цієї діяльності її національним інтересам.

3. Підвищити рівень участі Індонезії в G-20 шляхом участі в інших форумах.

4. Активізувати діяльність у сфері удосконалення міжнародних норм через різноманітні форуми, такі як ЮНЕСКО, ВОІВ, ВООЗ, ФАО, СОТ, тощо.

5. Сформувані концепцію політики співпраці по лінії Південь-Південь [16].

Для того, щоб забезпечити виконання стратегічних завдань зовнішньої політики держави, Індонезія загострила своє дипломатичне співробітництво в ряді концентричних кіл. У центрі першого концентричного кола знаходиться АСЕАН у якості головного напрямку міжнародної діяльності. У другому концентричному колі лежить АСЕАН+1, АСЕАН+3 (Японія, Китай, Південна Корея) та АРФ. Третє коло містить інші регіональні організації. З метою реалізації даних завдань, та виконуючи зовнішньополітичну стратегію підвищення ефективності участі Індонезії у багатосторонній дипломатії, держава приймає активну участь у діяльності багатьох міжнародних організацій Азійсько-Тихоокеанського регіону.

Одним з таких вагомих інтеграційних об'єднань АТР є Азійсько-Тихоокеанське економічне співробітництво (АТЕС) – форум економік Тихоокеанського узбережжя, що був заснований в 1989 році з метою сприяння тіснішій економічній співпраці та вільній торгівлі держав. На сьогоднішній момент АТЕС називають аналогом таких утворень як Північноамериканська зона вільної торгівлі та Європейський Союз. Наразі до об'єднання входять 21 економіка, частка яких становить 43,7 % міжнародної торгівлі, 54,2 % ВВП та 40,5 % планетарного населення [20].

Для Індонезії, що була однією з країн-засновниць організації, потенціал і можливості економічного співробітництва в АТЕС можуть бути використані для збільшення індонезійського економічного потенціалу, конкурентоспроможності та кількості інновацій, а також це сприяє створенню відкритого ринку в Азійсько-Тихоокеанському регіоні.

У 2008 році Індонезія була обрана на посаду голови АТЕС і господаря 21-го саміту та цілого ряду зустрічей, які пройшли в 2013 році в Джакарті. У межах АТЕС Індонезія докладає зусиль, щоб стимулювати зміцнення регіональної економічної інтеграції шляхом лібералізації та спрощення торгівлі та підтримки багатосторонньої торговельної системи. У той же час, забезпечуючи сталі економічне зростання регіону, Індонезія прагне підвищити роль жінок в економіці, підтримати малі й середні підприємства, включити до сфери діяльності АТЕС питання продовольчої безпеки та морського судноплавства. Індонезія прагне збільшити інституційний та індивідуальний зв'язок у регіоні, серед іншого шляхом розширення співробітництва в галузі розвитку інфраструктури, туризму в Азійсько-Тихоокеанському регіоні та обміну інвестиціями, прикордонного співробітництва в сфері освіти, співробітництва з подолання наслідків стихійних лих [9].

Індонезія також приєдналася до Азійського діалогу співробітництва (АДС) з моменту його створення в 2002 році. Ключовими темами форуму є сільське господарство, освіта, енергетика, фінансове співробітництво, туризм і дорожня безпека. Індонезія сподівається, що співпраця у межах цієї організації може підвищити ефективність використання поновлюваних джерел енергії і альтернативних видів палива для задоволення національних енергетичних вимог. У зв'язку з цим Індонезія бере активну участь у різних заходах, наприклад:

1. Підготовка концептуального документа «Азійський діалог співробітництва: концептуальний документ з енергетичної безпеки» і представлення його на засіданні АДС з енергетичної безпеки в Манамі у лютому 2003 року.

2. Організація першого енергетичного форуму, який був проведений на Балі 26–28 вересня 2005 року.

3. Підготовка Плану дій з енергетики, який був прийнятий на засіданні ДСА на Балі в квітні 2007 року.

4. Участь у роботі Конференції з енергетичної співпраці в Бахреїні 26–27 листопада 2008 року. Індонезія представила доповідь «Проблеми боротьби зі зміною клімату», акцентуючи увагу на взаємозалежності енергетичної та екологічної сфер. Були розглянуті основні наслідки зміни клімату для країн-членів АДС та кроки, які повинні бути прийняті державами.

5. На нарадах ДСА на різних рівнях у 2015 році Індонезія акцентувала увагу на необхідності приділяти увагу енергетичній безпеці в якості важливого елемента економічного зростання і розподілу добробуту [10].

Рух неприєднання не можна назвати міжнародною організацією АТР, але членство у цьому міжнародному об'єднанні країн світу, що визнають неприєднання до воєнних союзів великих держав одним з основних принципів своєї зовнішньої політики, має дуже велике значення для зовнішньої політики Індонезії. Організаційно Рух неприєднання сформувався на Першій конференції голів держав і урядів (Белград, 1-6 вересня 1961 р.), у роботі якої взяли участь делегації 25 країн світу. Індонезія поряд з Індією, Єгиптом, Ганою та Югославією стала однією з ініціаторів цього саміту. Вона грала життєво важливу роль в справі створення об'єднання, а принципи Руху неприєднання закладені в основу зовнішньої політики Індонезії [18].

Цілі й принципи Руху неприєднання, які сформульовано в програмних документах його форумів, побудовані на загальнодемократичних засадах: боротьба проти колоніалізму і неоколоніалізму, апартеїду, расизму і усіх форм гегемонізму й експансіонізму, за мирне співіснування держав, забезпечення миру і безпеки, розрядка міжнародної напруженості, припинення гонки озброєнь, особливо ядерних, досягнення загального і повного роззброєння під ефективним міжнародним контролем, прагнення до перебудови міжнародних економічних відносин на справедливих і демократичних засадах, встановлення нового міжнародного інформаційного порядку. З 1970-х років, економічні питання та проблема створення «нового міжнародного економічного порядку» стали в центрі уваги країн-членів Руху неприєднання.

Падіння Берлінської стіни в 1989 році і розпад Радянського Союзу змусили Рух неприєднання знову переглянути свої завдання. І в цьому ключову роль відіграла Індонезія. Наслідком 10-ї зустрічі на вищому рівні Руху неприєднання в Джакарті в 1992 році стало підписання документа, який описував нові цілі Руху неприєднання:

– Збільшення конструктивної співпраці в якості невід'ємної складової міжнародних відносин.

– Акцентування уваги на міжнародному економічному співробітництві із країнами, що розвиваються.

– Підвищення економічного потенціалу країн-членів у рамках співпраці Південь-Південь [18].

Індонезія під час свого головування в 1992–1995 рр. та й надалі працювала над відновленням конструктивного діалогу Північ-Південь на основі справжньої взаємозалежності. Індонезія також підтримує бідні країни і закликає держави-члени надавати їм допомогу. Поява нових глобальних викликів у 21 столітті змусила Рух знову перебудувати свою політику. Питання, пов'язані з тероризмом, конфліктами між країнами-членами і внутрішніми конфліктами в країнах-членах, роззброєнням і зброєю масового знищення, а також наслідки глобалізації в сфері економіки та інформаційних технологій були розглянуті на 15-му саміті Руху. Індонезія продовжує відігравати важливу роль у процесі підвищення ролі Руху неприєднання у сферах миробудівництва, міжнародної безпеки, діалогу і співпраці у вирішенні внутрішньорегіональних і міжрегіональних конфліктів шляхом мирного врегулювання, вирішення нових глобальних проблем. Країни-члени також обрали Індонезію головою Економічного і соціального комітету, головою робочої групи з роззброєння в рамках Політичного комітету і членом Комітету Палестини [18].

У рамках Організації ісламського співробітництва (ОІС, до 2011 року – Організація ісламської конференції) Індонезія особливу увагу приділяє проблемам ісламофобії, неправомірному ототожненню громадською думкою Заходу ісламу з тероризмом. Для вирішення цієї проблеми, на думку індонезійського президента, потрібно вдосконалити управління країнами, що входять в ОІС, і «ліквідувати дефіцит демократії» [17].

Діяльність Індонезії в межах ОІС повністю підтримується генеральним секретарем ООН Пан Гі Муном. Він, зокрема, заявив на саміті ОІС в березні 2008 року в Сенегалі, що ОІС та ООН повинні «йти рука об руку» на шляху заперечення ототожнення ісламу і тероризму. Індонезія закликає країни ОІС підвищити свою роль у забезпеченні миру і безпеки, а також у викоріненні бідності [8].

Крім вищеназваних організацій, Індонезія входить в ОПЕК і приділяє велике значення впливу енергетичної дипломатії. Індонезія є також членом міжнародної організації по наданню допомоги в розвитку економіки держав Азійського і Тихоокеанського регіонів «План Коломбо», що була заснована в 1950 році на конференції країн Британської Співдружності в місті Коломбо (Шрі-Ланка). Мета організації – підтримка економічного і соціального розвитку країн Азії і Тихого океану, надання допомоги в обміні та передачі технологій серед держав-членів, контроль над інформацією про технічне співробітництво між урядами держав-членів з метою прискорення розвитку за допомогою спільних зусиль.

Індонезія, в якості однієї з країн-членів брала участь зокрема в програмі стипендій для підготовки кадрів 1995–2007 року, і слід зазначити, що 1131 індонезійських учасників отримали цю стипендію. Індонезія також дуже активно співпрацює з організацією

через Національне агентство з питань боротьби з наркотиками. Індонезія стала співавтором навчального курсу з економічних і соціальних досліджень, який охоплює питання місцевого економічного розвитку, скорочення бідності, мікрофінансування і планування сім'ї [11].

Ще однією важливою організацією в Тихоокеанському регіоні є Форум тихоокеанських островів (ФТО), який був створений у 1971 році (Південно-тихоокеанський форум). Індонезія не є членом даного регіонального партнера, але досить активно співпрацює з ним, тому стала партнером по діалогу ФТО в 2001 році і з того часу представник Індонезії завжди присутній на зустрічах організації. Активна участь Індонезії у роботі ФТО пояснюється важливістю регіону для зовнішньої політики держави. Географічно, велика частина Республіки Індонезія є частиною Тихоокеанського регіону. Індонезія також має ті ж проблеми, що і держави-члени ФТО, такі як проблема ліквідації наслідків стихійних лих.

У якості партнера по діалогу у межах ФТО Індонезія прагне забезпечити продуктивність програм технічного співробітництва та надання технічної допомоги державам-членам в рамках двостороннього та регіонального співробітництва. У зв'язку з цим Індонезія запрошує представників країн Тихоокеанського регіону взяти участь в різних семінарах і тренінгах, що проводяться урядом Індонезії. Крім того, Індонезія пропонує також посадовим особам країн-членів взяти участь в екологічній програмі Бандунг Спінріт (BSP), яка проводиться кожні два роки в Індонезії. У 2013 році дев'ять посадових осіб з островів Кука, Фіджі, Маршаллові Острови, Папуа-Нова Гвінея та Соломонових Островів брали участь в BSP. Також перспективними сферами співробітництва Індонезії із ФТО є

питання підтримання балансу між розвитком і збереженням морських ресурсів, зміни клімату, гендерної рівності, тощо [10].

Отже, можна зробити висновок, що головною компонентою при прийнятті зовнішньополітичних рішень в Індонезії є націоналістична. Національні інтереси в політиці, економіці, ідеології, духовній сфері завжди висуваються на перший план і становлять внутрішній зміст зовнішньополітичних рішень і кроків. Нормативно-правова база зовнішньополітичної діяльності Індонезії є досить широкою, але в переважній більшості трохи застарілою, зважаючи на нові міжнародні реалії XXI століття. Тому Президент Республіки Індонезія Джоко Відодо, що був обраний на посаду 20 жовтня 2014 року, одним із своїх основних завдань вбачає саме формування зовнішньополітичної стратегії держави на основі нових нормативно-правових актів. Членство в міжнародних організаціях, таких як: АТЕС, АІС, ДСА, План Коломбо та інші, дозволяє Індонезії проводити збалансовану і різновекторну зовнішню політику, підвищувати свій статус на міжнародній арені, вирішувати завдання економічного розвитку. Однією з головних зовнішньополітичних ініціатив Індонезії є акцентування уваги регіональних форумів на питанні безпеки. Окреме місце у зовнішній політиці Індонезії займає Рух неприєднання принципи якого лежать в основі зовнішньої політики держави.

Дане дослідження демонструє, що, незважаючи на беззаперечну важливість участі АСЕАН для зовнішньої політики Індонезії, держава не зосереджує всю свою увагу лише на даній організації, активно співпрацює з багатьма іншими регіональними форумами. Така прагматична та дієва зовнішня стратегія може стати прикладом для українського керівництва.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барщевський Є. І. Еволюція АСЕАН в контексті глобалізаційних викликів XXI століття: автореферат... канд. політичних наук, спец.: 23.00.04 – міжнародні системи та глобальний розвиток / Євген Ігоревич Барщевський. – Миколаїв : Чорноморський держ. ун-т ім. П. Могили, 2015. – 20 с.
2. Ефимова Л. М. Внешнеполитический процесс в Индонезии / Л. М. Ефимова // Вестник МГИМО. – 2010. – № 1. – С. 1–10.
3. Ефимова Л. М. Российско индонезийские отношения в XXI веке / Л. М. Ефимова // Вестник МГИМО. – 2014. – № 4 (37). – С. 73–81.
4. Жеребчук С. В. Проблеми здобуття незалежності Індонезією та роль УРСР у цьому процесі / С. В. Жеребчук // Науковий вісник Дипломатичної академії України. Випуск 17. Зовнішня політика і дипломатія: погляд із XXI століття / За заг. ред. Б. І. Гуменюка, В. Г. Ціватого. – Київ, 2011. – С. 176–181.
5. Підберезних І. Індонезія: шлях до прогресивного розвитку та демократії / Інна Підберезних // Науковий вісник Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. – 2015. – № 5. – С. 129–134.
6. Турчин Я. Б. Особливості та потенціал співпраці України з країнами АСЕАН / Я. Б. Турчин // Гілея: науковий вісник. – 2014. – Вип. 80. – С. 395–398.
7. Хохлова Н. И. Внешняя политика Индонезии в период «реформации» после 1998 г.: Автореф. дис. ... канд. истор. наук: 07.00.15 «История международных отношений и внешней политики» / Дипломатическая академия Министерства Иностранных Дел Российской Федерации / Наталья Ивановна Хохлова. – Москва, 2013. – 25 с.
8. Хохлова Н. И. Основные направления внешней политики Индонезии и перспективы ее развития по итогам первого президентства С. Б. Юдойоно / Наталья Ивановна Хохлова // Вестник МГИМО-Университета. – 2011. – № 4. – С. 56.
9. АПЕС – a pretty empty chatter [Електронний ресурс] // The Economist. – 2007. – Sep. 16 – Режим доступу : <http://www.economist.com/node/9788478>.
10. АПЕС and Asia Cooperation Dialogue: Cooperation Opportunities [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/kerjasama-regional/Pages/APES.aspx>.
11. Colombo Plan [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/kerjasama-multilateral/Pages/Colombo-Plan.aspx>.
12. Direction of Indonesian Foreign Policy [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/landasan- visi- misi- polugri/Pages/Direction-of-Indonesian-Foreign-Policy.aspx>.

13. Foreign Policy: International Organization [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/organisasi-internasional.aspx>.
14. Foreign Policy, Vission and Mission [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/landasan- visi- misi- polugri/Default.aspx>.
15. Legal Foundations of Indonesian Foreign Policy [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/landasan- visi- misi- polugri/Pages/Legal-Foundations-of-Indonesian-Foreign-Policy.aspx>.
16. List of multilateral cooperation [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/kerjasama-multilateral/default.aspx>
17. Natalegawa M. Indonesia and the world in 2010 [Електронний ресурс] / M. Natalegawa // VIVAnews. – 2010 – Januari, 8. – Режим доступу : http://us.en.vivanews.com/news/read/119737-indonesia_and_the_world_in_2010.
18. Non-Aligned Movement [Електронний ресурс] // Ministry of foreign affairs Republic of Indonesia. – Режим доступу : <http://www.kemlu.go.id/en/kebijakan/kerjasama-multilateral/Pages/Non-Aligned-Movement.aspx>
19. Profile: Association of South East Asian Nations [Електронний ресурс] // BBC News. – 2012. – February, 1. – Режим доступу : http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/country_profiles/4114415.stm.
20. What is Asia-Pacific Economic Cooperation? [Електронний ресурс] // Asia-Pacific Economic Cooperation (officials website). – Режим доступу : <http://www.apec.org/About-Us/About-APEC.aspx/>
21. Witoelar W. Nobel Prize for Obama shows Indonesia the way forward [Електронний ресурс] / W. Witoelar // The Jakarta Post. – 21 January 2011. – Режим доступу : <http://www.thejakartapost.com/news/2009/10/13/nobel-prize-obama-shows-indonesia-way-forward.html/>

В. В. Недбай, Черноморський державний університет ім. Петра Могили, г. Николаев, Україна

РОЛЬ ІНДОНЕЗІЇ В РЕГІОНАЛЬНІЙ ІНТЕГРАЦІЇ АТР

Стаття посвячена дослідженню ролі Республіки Індонезія в міжнародних організаціях Азійсько-Тихоокеанського регіону. Проаналізована нормативно-правова база зовнішньополітичної стратегії державства, котора стосується участі в інтеграційних процесах, особе уваження уделено цілям, задачам і принципам співробітництва Індонезії з регіональними організаціями. Дана характеристика діяльності Республіки Індонезія в рамках таких регіональних форумів, як Азійсько-Тихоокеанське економічне співробітництво (АТЭС), Азійський діалог співробітництва (АДС), Організація ісламського співробітництва (ОИС), План Коломбо. Основними ініціативами Індонезії в рамках співробітництва з цими організаціями являється налаштування повномасштабного співробітництва по лінії Север-Юг і удосконалення системи безпеки в регіоні. Автор також визначив особе місце Движення неприєднання во зовнішній політиці державства.

Ключеві слова: Республіка Індонезія; АТЭС; АДС; ОИС; План Коломбо; Движення неприєднання; регіональна інтеграція.

V. V. Nedbay, Petro Mohyla Black Sea State University, Mykolayiv, Ukraine

ROLE OF INDONESIA IN ASIA-PACIFIC REGIONAL INTEGRATION

Because of the regional security system crisis Ukraine needs new reliable political and economic partners. In this context, example of Indonesia as relatively young state is important for Ukraine. Indonesia is the informal leader of ASEAN, but pays attention to the development of close cooperation with other international forums and integration associations, successfully defends its national interests in political, military, trade, investment areas. The aim of this study is to develop a coherent picture of the foreign policy strategy of Indonesia in international organizations. This article deals with the role of Indonesia in international organizations of the Asia-Pacific region. Its main initiative within cooperation with these organizations is improvement of the region security system. The author also identified a special place of NAM foreign policy of the state. This study demonstrates that, despite the undeniable importance of the ASEAN's foreign policy for Indonesia, the state focuses its attention on the other organization and cooperates with a lot of regional forums. This pragmatic and effective strategy can be an example for the Ukrainian leadership.

Key words: Republic of Indonesia; APEC; ACD; OIC; Plan Colombo; Non-Aligned Movement; regional integration.

Рецензенти: **Турчин Я. Б.**, д-р політ. наук, професор,
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів;
Шевчук О. В., д-р політ. наук, професор,
Черноморський державний університет імені Петра Могили, м. Миколаїв;

©Недбай В. В., 2016

Дата надходження статті до редколегії 10.05.2016 р.